

Han forstod ikke selv den uhyggelige og knugende Stemning. Læsningen af Moderens Brev havde efterladt hos ham. Han havde været forberedt paa strengt fordømmende, ja skaanselsløse Ord; men den hele Skrivelse lod ham ganske kold. Hans første, bevidste Tanke, efter at han første Gang havde gennemlæst den, havde været Ønsket om, at disse Afskedsord aldrig var kommen ham ihænde.

Han lagde dog hele Skylden for sin Skuffelse over paa sig selv. Han bebrejdede sig, at han ikke mere samvittighedsfuldt havde efterkommet den Paamindelse, Moderen havde givet ham udenpaa Brevet. Han burde ikke have læst det i et Øjeblik, da hans Sind endnu var lidt ophidset efter den lille Strid med hans Søkende. Han vilde nu gemme det hen og læse det paany i en mere „stille“ Time, naar han igen var helt alene hjemme hos sig selv. For ogsaa det havde virket forstemmende paa ham, at først Signe og siden en af Tvillingerne havde gjort sig et Ærinde inde i Stuen, tydelig nok i den Hensigt at studere Brevets Virkning paa ham.

Uret inde i Dagligstuen slog nu fire, og han tænkte allerede med Bekymring paa, hvorledes Dagen skulde faa Ende. Skønt baade Signe og Tvillingerne i Løbet af Eftermiddagen gjorde deres bedste for at pleje og underholde ham, længtes han allerede tilbage til sit eget lille Kammers Ensomhed og Fred.

Ud paa Aftenen viste Eberhard sig igen. Han var endnu ikke flyttet sammen med de andre Søkende og kom her ellers kun til Middagsmaaltidet Klokken tre, saadan som han havde gjort det allerede i Moderens Tid. Det rørte Per, at han trods deres Skærmydsel var gaaet den lange Vej herud fra Kristianshavn alene for at høre til hans Befindende.

Til nogen fortroligere Samtale med ham eller med Signe kom det dog stadig ikke. Han kunde ikke engang blive klog paa, hvorvidt de overhovedet vidste Besked med hans Brud med Jakobe. Han havde et Par Gange om Eftermiddagen søgt at lede Tanken hen derpaa overfor Signe; men med øjensynlig Uro havde hun hver Gang givet sig til at tale om andre Ting. Ogsaa